

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző: *Váruonyi Endre*

Cím: *Ha valakit elfelejtenek ...*

Forrás: *Ujság*

Bp
(Hely)

1927. 9. 13.
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy *92*

Hely *Pintér Imre*

Idő *1927*

Személy

Ha valakit elfelejtenek...

Pintér Imre, Blaháné partnere és Parlaghy Kornélia operettprimadonna Szomorú beszélgetés a feledékeny emberekről, a sikerről és a protekcióról, amely nélkül minden hiába...

Valami egészen ritka és becses furcaság ez a *Pintér*-házaspár, Budapest legjáratlabb utcájában, a *Pannónia*-utcában, amelynek az elején a Vigszínház áll és a végén nyomorúságos szükségviskók. Közülük üres telkek, meszesgödörök és épülő bérházak. *Pintér Imre* a Népszínháznak volt baritonistája és népszerű a maga idejében. *Blaha Lujza* partnere, aki máig sem heverte ki ezt az élményt. *Blaha Lujzáról* ír verset (közölt egyet az *Ujság*). *Blaha Lujza*-hangversenyeket rendez vidéken, ami csak félig pénzkereset, inkább pozícióbiztosítás a nagy életben, amelyben elmerül...

A felesége, *Parlaghy Kornélia*, vidéki primadonna volt s azok közül való, akiknek egyformán csengő neve egészen ködös és irreális hőskort sejtet. S ami furcsa és ritka bennök, hogy egy ismert és védekező emberi pózt valának, a *büszkeséget*, egy évtized magyarázataul, amelyben nem kapott szerződést sem *Pintér Imre*, sem *Parlaghy Kornélia*. És minden keresztkérdésen át, a maga abszolút emberi jellemességében, szinte empirikusan látjuk, hogy ez a két ember, régi koszoruk szalagjai közt, kopott házban a folyosó felvirágozott részén, egy erőszakos boldogság szigetén, úgy él tiz éve, hogy várja a jó szerencsét és nem lép le a régi sikerek magaslatáról, hogy szerződésért kopogjon az igazgatók irodáján.

És tiz év alatt... *Pintér Imrét* és *Parlaghy Kornéliát* elfelejtették. Hiszen ez természetes és akárhogy mesélje is most a kis lakás zon-

gorája mellett *Parlaghy Kornélia* a szépítő epizódokat, színházak fél-ajánlatait és barátok udvariasságát: ez elvégeztetett. S ennek a látogatásunknak nem is volt különösebb időszzerűsége. Felkereshettük volna őket tavaly, vagy jövőre is ugyanigy láttuk volna. Ahol a múlt élő dísz és aktív élet. Kopó renomé, amelyet tataroznak és amelynek dűledezését már észre sem veszik, mint egy régi lakásban.

Ki volt *Pintér Imre*? *Blaháné* partnere, népszínmű-baritonista és így számunkra egyike azoknak a sárga fényképeknek a Nemzeti Színház folyosóján, korhű ruhában, akiknek mását még néha meg lehet találni valamelyik, külváros felé mutató utcában, valahányadik emeleten és egy házra korlátozott hírnevük büszkeségében.

Itt órák ketyegnek *Pintéréknél*, nagyon sok óra, egy régi excentrikus gyűjtőszendély maradványai, sok szalag, felírásokkal és fényképek lógnak a falon. Egy nagyon fontos *alibinek* a bizonyítékai, parasztruhában és *Ocskay* prémjében s *Parlaghy Kornélia* képei, vidáman és huncutsággal, szubrettkosztümben, mint egy dobrakerült vagyonszomorúság az emlékezetben.

Pintér Imre nincsen itthon. *Parlaghy Kornélia* hajnecsel, kékbabos háziruhában, úgy érzi, hogy a látogatásunk ebben a tizedik évben, egy jó szellő és kinyitotta a számára az emlékei, tervei és kedvessége ablakait.

— Az én férjem... A hangja teljes birto-

kában... És a kedélyel... Mindenki mondja. A da 1923

multkor *Góth Sándor*: *Nekem akarod mondani Imrém, hogy te ki vagy?* Így van ez?... *Protekció*... Nincs Népszínház és ha volna is... *Mi nem megyünk senkihez, hogy kérlek, légy szives.* Valaki kellene, aki ezt mondaná, hogy *Kérlek, vegyétek őket, az én kedvemért...* Az én kedvemért.

Érzem a víziójában a *Pártfogó* képét, aki nincs és aki megnyomhatja a szót: *én*... «Az én kedvemért» — és minden rendben van.

— *Mi nem voltunk sehol...* Nem mondom, az uram... Most az Operettszínházban. És én... Nem cserélném el a hangomat egy énekesnővel sem Egyikkel sem, de egyikkel sem.

— *Hát nem emlékeznek ránk az emberek?*

Parlaghy Kornélia, Pintér ~~2073~~. Hát a Falurossza, Vén bakkancsos, A vereshaju, Az ingyenélők, A vörös sapka. Blaháné partnere volt. Blaháné ajánlta Vidorhoz, a Népszínházba... ő volt a *grammofonkirály*; vitték Prágába, meg minden-hová énekelni. Most koncerteket adunk. Ő a régi szerepeit énekli, én Blaháné szerepeit. Azt mond-ják, még a *hangom is hasonlít hozzá*. De ebből nem lehet megélni. A vidéken... *Kicsi a vidék*.

— El fogunk menni Olaszországba. *Matyó-ruhában*. Sikerünk lesz? Mit gondol? Népdalokat és melodramákat fogunk előadni. *Ugy-e, jó gon-dolat?*

— Egyszer próbálkoztunk... Óbudán, nagy sikerünk volt. Aztán jöttek és azt mondták az igazgatónak, hogy *fiatalokat szerződtesse*n. Meg-mondta, hogy jövőre más alapokon szervezkedik. *Kérem!* Nem szóltunk egy szót sem. Én most énekelni tanítok. Persze, uram. *Az intrika*, így van ez...

Az intrika... A nyugdíjas színészek képzelete egy kis mitológia, amelyben rejtelmes hatalom-mal elevenednek meg, *protekció*, *intrika* és a *siker* még idevirul, pálmaágakkal, virágokkal, mint egy elveszett Paradicsom.

Vázsonyi Endre